

El 23 d'abril

Tenia la seva petita rutina. Els primers rajos de sol la despertaven tot travessant tímids les cortines groguenques. Encara lleganyosa, començava a fer tombs per l'habitació, esperant estar prou desperta per aventurar-se a travessar la porta. El pis, en aquella hora, estava submergit en un vel silenciós d'olor a tabac fred de la vetlla. Ella, que no havia fumada mai, no entenia les ganes que tenien les seues companyes de pis de matar-se poc a poc respirant aquell núvol de quitrà i nicotina. Anava cap a la cuina on els plats feien a l'aiguera una còpia barata de la Torre de Pisa, i on els turistes que sempre l'envolten no eren més que restes de menjar mig-passades mig-malbaratades. La Marina a vegades podia resultar ser tota una artista! Ja no sorpresa d'aquell quadre, continuava buscant alguna cosa per omplir la panxa en aquella cuina regida per la làmpada IKEA decorada per cadàvers de bestioles socarrades. Després, es posaria al seu racó preferit esperant que els despertadors arrenquessin brutalment del món del somnis les seves companyes, tot forçant-les a posar els peus a terra de mala lluna. Aleshores, tímida com havia estat sempre, buscaria un lloc tranquil per no molestar-les ni cridar gaire l'atenció, a aquelles hores era estrany si podia sentir un "bon dia" murmurat. Un cop se n'anaven a la Universitat, ella sospirava tranquil·la, feliç de retrobar la calma. Continuava voltant entre aquelles quatre parets, que tot i que a les noies els poguessin semblar una presó a la qual la precarietat estudiantil les havia abocades, a ella li semblaven un lloc plàcid, tranquil, on poder menjar i dormir; tampoc no necessitava gran cosa més. Quan era més jove havia viatjat, havia pogut veure el què hi ha més enllà de la cantonada, com aquell qui diu. Ara, des que havia conegut durant el confinament el seu veí, ja no volia viatjar més. Es veien d'amagat, no li venia de gust que les noies els veiessin plegats, temia que si el convidava a casa es queixessin, un cop més, de ser massa en un pis tan petit. Aquest amor clandestí la feia sentir adolescent altre cop, innocent, descobrint tot allò de bo que el món pot oferir. Li passava com a la Jordina quan veia el caixer del super i tenia papallones a la panxa, tot i que ella mai no havia acabat d'entendre aquesta expressió. Papallones? I per què no mosques o mosquits? O marietes! Fos com fos, ara era finalment feliç.

Però si alguna cosa havia après, era que la felicitat no sol durar gaire. El dia 23 d'abril va ser un dia que marcaria la seva vida i que canviaria el futur que ella s'havia dibuixat. El dia havia començat com qualsevol altre, però les noies s'havien despertat més aviat que de costum. Estrany, va pensar, normalment soc la primera. Quan va arribar al menjador, elles ni es van

immutar, assegudes al sofà parlant de fer una gran neteja. Per fi havien pensat acabar amb la Torre de Pisa, l'Everest de Roba-bruta, el Desert de Molles-a-terra i la Mar Morta de la Fuita de L'aixeta-de-la-cuina. Quin descans! Va pensar. Es va posar al seu racó habitual, encara sense haver merescut ni un trist bon dia. No passa res, es va dir, quan comencin a netejar marxaré d'amagatotis per anar a veure'l i ja no pensaré més en elles. Si no em volen, ni mai. Només caldria que m'ho diguessin i em buscaria un nou lloc on viure. No se'n va adonar, que ja feia ben bé una hora que s'havia endormiscat somiat en el seu enamorat. Què farien? Què menjarien avui? Potser es decidirien a fer un pas més... sempre havia volgut ser mare jove, però havia trobat una mica tard el seu company. Val més tard que mai! Pensava.

De sobte, un crit agut, insoportable, estrident, esbalaïdor, abracadabrant, que semblava vingut del més enllà per immobilitzar el rotament de la Terra, la va fer tornar a la realitat. La Marina la mirava, amb l'escombria a la mà, i cridava a la Jordina. Què els passa ara? Què volen? Mai no em diuen ni mu i ara es posen a cridar. Potser el meu nou pentinat no els agrada? O no m'han sentit arribar i les he espantades. Què redimonis tenen avui?

L'última cosa que va veure va ser l'espardenya que aproximant-se com un meteorit.

Aquell fatídic dia del 23 d'abril, l'Aranya va trobar la mort.

Categoria:
Relat curt

Pseudònim:
La Farigola